

sige, at det private Initiativ har hidtil løst sine Opgaver ganske tilfredsstillende. Derfor indtager jeg det Standpunkt, jeg gør, skønt jeg maa indrømme, navnlig efter de Udtalelser, der er fremkommet her saavel fra det konservative Folkeparti som fra Ordføreren for det socialdemokratiske Parti og ogsaa for saa vidt fra det radikale Parti, der har to Ordførere, at der ikke er megen Udsigt til en Løsning i denne Samling. Jeg har dog ønsket at udtale her ikke alene paa mine egne Vegne, men ogsaa paa et stort Flertals Vegne indenfor Landstingets Venstre, at vi ønsker først og fremmest at bevare det danske Skuespil, fordi vi gaar ud fra, at det har den største Betydning i opdragende Henseende, og ogsaa fordi vi tror, at vi kan bevare det uden noget pekuniært Tilskud fra Statens Side. Derimod gaar vi ud fra, at Opera og Ballet, naar de skal drives som Statsdrift, som de bliver for Øjeblikket, altid vil behøve et betydeligt Tilskud fra Statens Side. Vi mener, at det private Initiativ bedre er i Stand til at løse denne sidste Opgave. Samtidig er vi dog villige til at lade Staten betale et aarligt Tilskud, hvis det er fornødent, for at Musiklivet kan faa den Støtte, som vi ogsaa er villige til at yde det.

Poul Christensen: For at den sidste ærede Taler ikke skal misforstaa, hvorfor jeg tager Ordet, skal jeg straks sige, at jeg optræder ikke som Ordfører for andre end mig selv.

Jeg erkender, at jeg ikke er i Stand til at fælde Dom over de Forhold, der raader paa Kongens Nytorv, og som gør det nødvendigt at bruge saa stærke Udtryk, som der er brugt her, „fuldkommen utaaalige“, „uøkonomiske“, ja „forrykte“. Men Dommen over det foreliggende Forslag er jo allerede fældet af den højtærede Minister, og Forsvarere har det egentlig ikke fundet. Derimod er der antydet forskellige andre Veje, men ogsaa om dem er det smaat med Enigheden, saaledes som det saa smukt blev illustreret af mit Partis Ordfører (Trier). Og mellem de forskellige Partiers Medlemmer er Enigheden ogsaa i høj Grad ringe. Jeg vil dog straks sige, at skulde jeg være enig med nogen, blev det med det ærede Medlem (P. Nørgaard), der optræder som Ordfører for Venstre. Det ærede Medlem gav Afkald paa nogle af sine Ønsker, og paa mange Omraader, dog ikke alle, falder hans Anskuelse sammen med mine. Naar det ærede Medlem siger, at Dobbeltscenen vil give Underskud, er jeg ganske enig deri, jeg tror endda et større Underskud end det, der er nævnt.

Naar det ærede Medlem sagde, at det kongelige Teater ikke er for hele Landet, men kun for de bedre stillede, er jeg ogsaa enig deri; men dermed mener jeg rigtignok ogsaa, at Statens Forpligtelse til at yde Tilskud er bortfaldet. I disse Tider, hvor Statskassen belastes i saa høj Grad, hvor der er Brug for Statens Midler til andre og vigtigere Opgaver end dem, der her er Tale om, i Tider, hvor man, selv om man udviser den største Opfindsomhed, dog ikke kan finde Skatteobjekter nok — i saadanne Tider synes jeg, man har Ret til at kræve, at en Institution som denne skal betale sig. I den Henseende er jeg ogsaa enig med den ærede Ordfører for Venstre. Det kræver man af andre Institutioner — jeg kan nævne de danske Statsbaner og Postvæsenet, jeg kunde nævne adskillige flere, og jeg vil dog have Lov til for mit Vedkommende at hævde, at disse Institutioner er i højere Grad til Nytte for hele den danske Befolkning end det kongelige Teater. Disse Institutioner omfatter det hele Land, hvilket vi, altsaa den ærede Ordfører for Venstre og jeg, er enige om, man ikke kan sige om det kongelige Teater, i alt Fald ikke i saa høj Grad. Naar der forlanges Statsstøtte, maa jeg derfor for mit Vedkommende tage ethvert muligt Forbehold og kræve, at det kongelige Teater betaler sig. Om dette skal ske ved at gøre Teatret til en selvejende Institution — det er muligt, det kan gøres, man gør jo Kirkerne til selvejende Institutioner, og man er fra mange Sider tilbøjelig til at fremhæve det kongelige Teater som en Institution, der i højere Grad er i Stand til at gøre Menneskene bedre, end de bliver ved at gaa i Kirke, saa af den Grund kunde der vel ikke være noget i Vejen for at gøre det til selvejende Institution —, eller man vil lade det overgaa til privat eller kommunal Drift, skal jeg ikke blande mig i, det er mig i Virkeligheden ligegyldigt. Men at forsøge paa at bedre Forholdene ved en Udvidelse af det kongelige Teater paa den ene eller den anden Maade, som der er talt om — overfor dette har jeg mine stærke Tvivl. Een Ting er jeg imidlertid ikke i Tvivl om, og det er, at hvis man gaar disse Veje, hvilken af dem man nu end vælger, vil det sikkert blive dyrere for den danske Statskasse, og det ønsker jeg ikke at være med til. Jeg maa derfor som en af dem, der taler paa egne Vegne, tage det Forbehold, at jeg neppe kan stemme for en Ordning, hvor efter Teatret ikke kan bære sig selv. Om dette skal naas ved at forhøje Indtægterne eller ved at nedsætte Udgifterne — begge Veje er efter min Opfattelse farbare —, skal